



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 44/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. februára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti RAFEX s. r. o. „v likvidácii“, Šarkaň, zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Fridrichovou, Jakubovo námestie 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 22/2005 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Cob 446/2011 a sp. zn. 1 Cob 40/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti RAFEX s. r. o. „v likvidácii“ o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti RAFEX s. r. o. „v likvidácii“ (ďalej len

„sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 22/2005 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Cob 446/2011 a sp. zn. 1 Cob 40/2014 (ďalej aj „napadnuté konania krajského súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Firma RAFEX (sťažovateľka) - právny nástupca [REDAKOVANÉ], drobného farmára, producenta surového kravského mlieka - je žalobcom v konaní vedenom pred Okresným súdom v Bratislave III pod sp. zn.: 27 Cb 22/2005. Žalovanou bola aj firma [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], so sídlom: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] sa teda žalobou zo dňa 07. 12. 2004 (!), podanou na Okresnom súde Bratislava III, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil aj vyššie spomenutému žalovanému : [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], so sídlom: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zaplatiť mu dlh aj s príslušenstvom. Poznamenať tu treba, že voči pôvodne súčasne žalovanej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], so sídlom: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zobral žalobca [REDAKOVANÉ] svoju žalobu späť, a to z dôvodu vyhlásenia konkurzu na tohto jeho paralelného dlžníka (uznesením KS v Bratislave č. 3 K 223/2004 z 22. 03. 2005). Okresný súd Bratislava III spočiatku konal pružne. S istou dávkou irónie sa dá konštatovať, že v rámci justičného systému pracovali „len“ a „našťastie“ súdni úradníci. Pod č. 42 Rob 1791/2004 bol dňa 30. 12. 2004 vydaný platobný rozkaz. Žalovaná firma [REDAKOVANÉ] podala odpor (dňa 21.01. 2005). Aj žalovaná firma [REDAKOVANÉ] podala odpor (z 20. 01. 2005). K nim [REDAKOVANÉ] zaujal stanovisko podaním z 03. 02. 2005.

...Uznesením č. 27 Cb 22/2005 z 25. 04. 2005 potom OS Bratislava III konanie prerušil. Dôvodom bola zákonná prekážka - vyhlásenie konkurzu na žalovanú firmu a. s. [REDAKOVANÉ]. Odvolanie voči tomuto uzneseniu, ktoré [REDAKOVANÉ] podal, bolo Krajským súdom v Bratislave uznesením z 27. 10. 2005 zamietnuté. [REDAKOVANÉ] (pôvodný žalobca)

videl, že situácia sa komplikuje v jeho neprospech. Negativizmus oboch žalovaných bol vtom čase už známy aj v širšej verejnosti. Podaním z 19. 04. 2006 preto [REDACTED] vzal žalobu voči firme [REDACTED] späť a žiadal v konaní pokračovať už len voči svojmu druhému paralelnému dlžníkovi : firme [REDACTED]. Okresný súd Bratislava III uznesením č. 27 Cb 22/2005 z 29. 06. 2006 tomuto procesnému návrhu [REDACTED] vyhovel. [REDACTED] sa voči tomuto uzneseniu odvolali (podaním z 26. 07. 2006). [REDACTED] replikoval podaním z 18. 09. 2006. V očiach [REDACTED] súdne konanie v jeho veci zjavne začalo smerovať od meritórneho riešenia kauzy k „procesným kľučkám“. Urgoval procesný postup listami z 02. 10. 2006, 06. 11. 2006 a 05. 01. 2007. To nakoniec viedlo Krajský súd v Bratislave k vydaniu (pre [REDACTED]) pozitívneho uznesenia č. 1 Cob 347/2006 z 31. 01. 2007. Toto obdobie (teda od začiatku decembra 2004 do začiatku februára 2007) vníma [REDACTED] ako procesné efektívne a bez zjavných a zbytočných prietahov.»

Ďalej sťažovateľka opísala ďalší priebeh konania v období do januára 2008 a následne uviedla:

„[REDACTED] (ešte stále v postavení žalobcu) listom z 05. 02. 2009 informoval OS BA III, že svoje pohľadávky postúpil firme RAFEX a požiadal o zámenu svojho účasti na strane aktívne legitimovaného subjektu. Táto písomnosť bola podpísaná aj konateľom a likvidátorom firmy RAFEX. Teda nemohli byť pochybnosti o fakte, že [REDACTED] svoje pohľadávky právne korektne previedol na firmu RAFEX. Rovnako nemohli byť pochybnosti o tom, že [REDACTED] sa s firmou RAFEX dohodol o zámene pozície žalobcu. OS BA III ale v rozpore s platným právom návrh [REDACTED] na zmenu účastníka na strane navrhovateľa zamietol uznesením z 23. 03. 2009. Paradoxne to bol „prvý“ úkon OS BA III po pasívnom období marec 2008 - február 2009. Cit. uznesenie 23. 03. 2009 bolo vydané vyššou súdnou úradníčkou (eo ipso teda v procesnej podmienke, že je generálne prípustné odvolanie). Toto právo [REDACTED] využil a dňa 06. 04. 2009 k súdu podal odvolanie. Ďalší procesný postup [REDACTED] urgoval listom podaným k OS BA III súdu dňa 15. 10. 2009, listom podaným 10. 12. 2009 ako aj listom z 11. 12. 2009.

... OS BA III situáciu napravil (to už pri pôsobení nového zákonného sudcu) až vydaním uznesenia z 21. 12. 2009, ktoré bolo [REDAKOVANÉ] doručené 15. 01. 2010. Súd/porušovateľ bol teda vo svojej činnosti reálne neefektívny ešte aj od marca 2008 do decembra 2009. Proti cit. uzneseniu OS BA III (z 21. 12. 2009) o zámene účastníkov na strane žalobcov, podala firma [REDAKOVANÉ] dňa 20. 01. 2010 odvolanie. Súdny spis bol - po podaní odvolania zo strany [REDAKOVANÉ] - predložený na odvolací súd KS Bratislava dňa 25. 01. 2010. Naša procesná strana zaujala stanovisko k odvolaniu žalovaného podaním zo 17. 02. 2010 a KS Bratislava rozhodol pre žalobcu pozitívne uznesením č. 3 Cob 60/2010 zo dňa 31. 03. 2010. [REDAKOVANÉ] a firme Rafex bolo však doručené až 24. 08. 2010.“

Ďalej sťažovateľka opísala priebeh napadnutého konania okresného súdu až do vyhlásenia rozsudku 6. mája 2011, proti ktorému podala odvolanie sťažovateľka aj žalovaný, pričom krajský súd o odvolaniach rozhodol uznesením sp. zn. 1 Cob 446/2011 z 21. februára 2013.

O ďalšom priebehu napadnutého konania okresného súdu sťažovateľka uviedla:

„... OS BA III v rýchlom slede vytýčil pojednávania (na 31. 05. 2013, 13. 08. 2013 a 15. 10. 2013) a dá sa povedať, že priamočiaro smeroval k „podmurovaniu“ svojho právneho názoru. Rozsudok (opäť čiastočne v prospech žalobcu) bol v písomnom vyhotovení doručený žalobcovi/sťažovateľovi dňa 20. 12. 2013. Žalobca nechcel eskalovať spor - preto sa neodvolal. Prvostupňový súd si potom vyžiadal od žalobcu repliku k odvolaniu žalovaného (bolo tak urobené k 29. 01.2014). ... Spis-pod č. 1 Cob 40/2014-je od 11.02. 2014 na KS BA.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka v petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«1) Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn.: 27 Cb 22/2005 a Krajský súd v Bratislave, v konaniach vedených pod č. 1 Cob 446/2011, resp.

č. Cob 40/2014 porušili právo s.r.o. RAFEX „v likvidácii“, aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2) Krajskému súdu v Bratislave sa v konaní vedenom pod sp. zn.: 1 Cob 40/2014 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

3) Sťažovateľke : s.r.o. RAFEX „v likvidácii“ sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 7.000,- € (slovom sedemtisíc EUR), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4) Sťažovateľke: s.r.o. RAFEX „v likvidácii“ sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 13.000,- € (slovom sedemtisíc EUR), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.»

Okrem uvedeného sa sťažovateľka domáha, aby jej ústavný súd priznal aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie

konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 22/2005

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným prieťahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto

práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti v tejto časti je preskúmanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľky, podľa ktorého postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 22/2005 malo dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Zo sťažnosti a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd na pojednávaní uskutočnenom 15. októbra 2013 rozhodol rozsudkom v merite veci a po podaní odvolania

účastníkmi konania predložil vec na rozhodnutie krajskému súdu 7. februára 2014. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd rozhodnutím vo veci ešte pred doručením sťažnosti ústavnému súdu vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľky, a preto už nemohol v čase doručenia sťažnosti žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne spôsobiť prieťahy v ňom, a teda nemohol už ani porušovať sťažovateľkou v sťažnosti označené práva.

Keďže sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní sťažnosťou doručenou ústavnému súdu až 6. augusta 2014, t. j. v čase, keď okresný súd už vo veci samej nekonal, v dôsledku čoho už k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy jeho postupom nemohlo dochádzať, ústavný súd sťažnosť v tejto časti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa č. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Cob 446/2011 a sp. zn. 1 Cob 40/2014

2.1 Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 446/2011, ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, ktorej súčasťou je aj právny názor, že ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označených práv postupom krajského súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. I. ÚS 16/04)].

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Ústavný súd na krajskom súde zistil, že odvolacie konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 1 Cob 446/2011 bolo skončené rozsudkom krajského súdu z 21. februára 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 23. apríla 2013.

Keďže sťažnosť bola ústavnému súdu doručená až 6. augusta 2014, teda v čase, keď napadnuté konanie krajského súdu bolo právoplatne skončené, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.2 Pokiaľ sťažovateľka namieta, že k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy malo dôjsť postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 40/2014, ústavný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu štandardnú judikatúru, podľa ktorej zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Ústavný súd zistil, že napadnuté konanie na krajskom súde prebieha od 11. februára 2014, keď mu bol postúpený spis okresného súdu na rozhodnutie o odvolaní proti meritórnemu rozsudku okresného súdu z 15. októbra 2013, pričom dosiaľ termín pojednávania nebol nariadený.

Ústavný súd zastáva názor, že iba samotná dĺžka predmetného odvolacieho konania aj napriek tomu, že krajský súd ako súd odvolací vo veci doteraz nerozhodol, sama osebe nebola takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v okolnostiach danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľky, resp. že doba konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 1 Cob 40/2014 zasiahla z dôvodov, za ktoré nesie zodpovednosť krajský súd, samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03).

Ústavný súd dáva do pozornosti, že krajský súd vo veci koná ako súd odvolací, úlohou ktorého je posúdiť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto krajský súd spravidla nevykonáva vo veci procesné úkony (§ 213 OSP) ani nie je povinný nariadiť pojednávanie (§ 214 OSP). Vzhľadom na doterajšiu dĺžku napadnutého odvolacieho konania nemožno podľa názoru ústavného súdu v danom štádiu dospieť k záveru, že krajský súd je vo veci „úplne“ nečinný, resp. že konanie je neefektívne.

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05). K takémuto záveru dospel ústavný súd aj pri posúdení tejto časti sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími nárokmi v nej uvedenými nezaoberal.

Ústavný súd pripomína, že ak by nečinnosť krajského súdu v odvolacom konaní aj naďalej bez ospravedlniteľného dôvodu trvala, sťažovateľka môže predložiť ústavnému súdu novú sťažnosť.

Uvedené obdobie platí aj pre konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 27 Cb 22/2005, ak by po rozhodnutí o odvolaní krajským súdom konanie pokračovalo a v jeho ďalšom priebehu by aj naďalej dochádzalo k prieťahom.

V závere si ústavný súd dovoľuje poznamenať, že neušlo jeho pozornosti, že súdny spor vo veci vedie obchodná spoločnosť RAFEX s. r. o. v čase, keď už bola v likvidácii („RAFEX s. r. o. v likvidácii“ – od r. 2008), a teda v čase, keď likvidátor tejto spoločnosti môže robiť len úkony smerujúce k jej likvidácii (§ 72 ods. 1 Obchodného zákonníka), a nie úkon smerujúci k nadobúdaní ďalšieho majetku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2015